

Sygn. akt II AKa 160/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 października 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Małgorzata Janicz

Sędziowie: SA – Ewa Jethon

SO (del.) – Przemysław Filipkowski (spr.)

Protokolant: – st. sekr. sąd. Anna Grajber

przy udziale prokuratora Hanny Gorajskiej - Majewskiej

po rozpoznaniu w dniu 5 października 2020 r. sprawy:

1/ S. P. (1), syna W. i B., urodz. (...) w W.

oskarżonego o czyn z art. 157 § 2 k.k.,

2/ M. Z. (1), syna A. i J., urodz. (...) w Z.

oskarżonego o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie

z dnia 9 marca 2020 r. sygn. akt V K 122/19

I. zmienia zaskarżony wyrok odnośnie oskarżonego M. Z. (1) w ten sposób, że w opisie czynu przypisanego w punkcie 3 przyjmuje, iż P. W. (1) doznał rany szyi po lewej stronie;

II. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego S. P. (1) i w pozostałej zaskarżonej części wobec oskarżonego M. Z. (1);

III. zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego S. P. (1) kwotę 180 /sto osiemdziesiąt/ zł tytułem opłaty i przypadające na niego wydatki za postępowanie odwoławcze;

IV. zwalnia oskarżonego M. Z. (1) od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami w tej części obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 160/20

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie sygn. V K 122/19 z dnia 09.03.2020 r.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

x obrońcy oskarżonych M. Z. (1) i S. P. (1)

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

x na korzyść

na niekorzyść

x w całości wobec S. P. (1)

x w części

x

co do winy wobec M. Z. (1)

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<i>1.3.2. Podniesione zarzuty</i>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
x	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu z pkt 1	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
x	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia co do czynów z pkt 1 i 3	
x	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia co do czynu z pkt 1	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

1.4. Wnioski

x	uchylenie co do czynu z pkt 3	x	Zmiana co do czynu z pkt 3 poprzez przyjęcie kwalifikacji z art. 158 § 2 kk lub z art. 159 kk, co do czynu z pkt 1 poprzez uniewinnienie
---	-------------------------------	---	--

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			Nie dotyczy		
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			Nie dotyczy		

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	Nie dotyczy	

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
	Nie dotyczy	

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1/	<p>Obrońcy Michała Z. obraży przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, polegającej na naruszeniu:</p> <p>- art. 7 kpk w zw. z art. 4 kpk w zw. z art. 410 kpk, art. 6 kpk i art. 5 § 2 kpk poprzez dowolną i subiektywną ocenę zeznań pokrzywdzonego P. W. (1), wyjaśnień osk. M. Z. (1), zeznań świadka J. S. (1), opinii biegłego W. S. (1), opinii biegłego M. R. (1), opinii psychologiczno - psychiatrycznej osk. M. Z. (1), niepowzięcie</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p>x niezasadny</p>

	<p>uzasadnionych wątpliwości co do sprawstwa M. Z. (1),</p> <p>- art. 201 kpk, art. 170 § 2 kpk w zw. z art. 193 kpk w zw. z art. 6 kpk poprzez oddalenie wniosków dowodowych o dopuszczenie dowodu z ustnej opinii uzupełniającej biegłych psychiatrów i psychologa, o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego neurologa,</p> <p>- art. 399 § 2 kpk w zw. z art. 6 kpk poprzez nieuwzględnienie wniosku o przerwanie rozprawy,</p> <p>co doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych i bezpodstawnego uznania, że M. Z. (1) działał w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia pokrzywdzonego oraz że wina oskarżonego i okoliczności czynu nie budzą wątpliwości.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>a/ Podzielić należy konsekwentne poglądy orzecznictwa, że przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i jej braku w przypadku innych, pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeżeli zostało poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, rozważeniem okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, pozostaje zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku /tak np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11.04.2018 r. sygn. IV KK 104/18, lex nr</p>		

2498022/. W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego M. Z. (1) oraz właściwie je ocenił, mając na uwadze treść art. 7 kpk, a ocena ta wymagała jedynie pewnego uzupełnienia. Oparł się na całości przedstawionego mu materiału dowodowego oraz wobec tego odnośnie poczynionych ustaleń nie naruszył art. 410 kpk, ponieważ uchybienie normie zawartej w przepisie art. 410 k.p.k. może nastąpić jedynie w wypadku nieuwzględnienia przy wyrokowaniu całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, a nie poprzez nieuwzględnienie czegoś, co potencjalnie dopiero mogłoby zostać na tej rozprawie ujawnione / tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26.03.2014 r. sygn. III KK 396/13, lex nr 1451526/. Dotyczy to zaś tylko istotnych kwestii. Natomiast art. 4 kpk ustanawia ogólną dyrektywę nakazującą badać oraz uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego – a więc przepis ten nie może samodzielnie stanowić podstawy zarzutu apelacyjnego i należy go powiązać z naruszeniem konkretnych regulacji czy uprawnień. Obraza art. 6 kpk tj. naruszenie prawa do obrony oskarżonego nie może zaś wynikać z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów, gdyż zasadę tej oceny reguluje art. 7 kpk. Niewłaściwe jest utożsamianie naruszenia art. 7 kpk z obrazą art. 6 kpk, które dotyczą odmiennych sytuacji.

b/ Nie doszło zatem do obrazy art. 7 kpk, art. 410 kpk, art. 4 kpk ani art. 6 kpk, która uniemożliwiłaby

instancyjną kontrolę prawidłowości wyroku bądź nakazywała jego zmianę co do sprawstwa i winy oskarżonego. Zatem wnioski obrońcy o przyjęcie, że oskarżony M. Z. (1) co do czynu z pkt 3 wziął jedynie udział w pobiciu z art. 158 § 2 kk lub z art. 159 kk bądź o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania - są w oczywisty sposób bezzasadne.

c/ Chybiony jest zarzut naruszenia art. 5 § 2 kpk, gdyż Sąd I instancji nie miał nieusuwalnych, obiektywnych wątpliwości co do zachowania oskarżonego i innych uczestników zdarzenia, a ich istnienie warunkuje zastosowanie tego przepisu. Zarzut obrazy tego przepisu może być uznany za skuteczny tylko wówczas, gdy zostanie wykazane, że orzekający sąd rzeczywiście miał wątpliwości o takim charakterze i nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonego. Dla zasadności tego zarzutu nie wystarczy zaprezentowanie przez stronę własnych wątpliwości co do stanu dowodów /tak np. postanowienie Sądu Najwyższego sygn. V KK 68/2018 z 04.04.2018 r. lex nr 2488989/. Ponadto nieprawidłowe jest łączenie zarzutu obrazy art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk, ponieważ niedające się usunąć wątpliwości mogą powstać dopiero w następstwie oceny dowodów przeprowadzonej zgodnie z regułami art. 7 kpk. Wtedy dopiero można bowiem stwierdzić, czy wątpliwości, jeśli w ogóle występowały, były poważne i istotne, a nie jedynie spekulacyjne oraz czy i jakie miały one znaczenie dla rozstrzygnięcia kwestii odpowiedzialności prawnej oskarżonego. Zarazem w sytuacji, gdy dokonanie określonych ustaleń faktycznych zależne jest od dania wiary tej lub innej grupie

dowodów lub też dania wiary wyjaśnieniom oskarżonego, nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo. Ewentualne zastrzeżenia powinny być w takiej sytuacji podnoszone i rozstrzygane na płaszczyźnie zachowania lub przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów. To zaś, że w toku postępowania zarysowały się różne wersje przebiegu zdarzenia nie oznacza zaistnienia przesłanek, o jakich mowa w art. 5 § 2 k.p.k. Rozstrzygnięciu powstających wątpliwości służy bowiem inicjatywa dowodowa oraz ocena przeprowadzonych dowodów zgodna z art. 7 k.p.k. /tak np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27.02.2018 r. sygn. III KK 286/17, lex nr 2559388/.

d/ Odnośnie czynu z pkt 3 wyroku zauważyć należy, że słusznie Sąd Okręgowy ustalając stan faktyczny oparł się na zeznaniach pokrzywdzonego P. W. (1). O ile rację ma obrońca, że pokrzywdzony zeznawał niejednolicie co do pewnych okoliczności, to Sąd I instancji dostrzegł to i analizował. Uznał, że najbardziej wartościowe są logiczne zeznania składane przed prokuratorem jako drugie z kolei, a nie pierwsze składane w szpitalu w niedługim czasie po operacji, kiedy był obolały czy późniejsze z rozprawy, kiedy nie pamiętał szczegółów. Jednakże istota zeznań P. W. (1) jest tożsama – podał on, że w sklepie powiedział do 2 podpitych mężczyzn, żeby się uspokoili. Oni zażądali, aby przeprosił, ale tego nie zrobił. Na żądanie poszedł za sklep porozmawiać z S. P., który pierwszy uderzył go pięścią w prawą część ust, na skutek czego miał opuchnięte wargi i z górnych zębów nr 2 i 3 wypadły mu plomby. Wtedy pokrzywdzony zadał ciosy

napastnikowi, który dalej próbował go atakować. Jednocześnie podał, że odstawił trzymane w ręku słoiki. Kiedy S. P. przewrócił się i stracił przytomność, to P. W. pobiegł do sklepu po pomoc wołając, że chyba zabił człowieka. Następnie rozmawiał z M. Z., który go zaatakował. Pokrzywdzony poczuł ciepło na szyi i zobaczył krew, próbował wyrwać nóż M. Z., który rozciął mu nogę nad prawym kolaniem oraz kierował uderzenia w głowę i klatkę piersiową. Pokrzywdzony doznał też rany kciuka, ale udało mu się obezwładnić napastnika, wyrwać nóż i wówczas udał się do sklepu. Przed wejściem nóż mu zaś wypadł. Oskarżeni usiłowali się oddalić. Niektóre różnice w zeznaniach nie pozbawiają ich wartości dowodowej - P. W. początkowo przyznał, że przed zdarzeniem wypił 0,5 l wódki, następnie, że było to 0,25 l wódki. Mówił, że 2 mężczyźni zaczepiali sklepową, dokuczali jej, a następnie, że się z nią klócili. Kwestia, czy został zaatakowany przez M. Z., kiedy ten wyprostował się, czy wtedy, kiedy sam pochylał się nad S. P. i próbował go cucić została jasno i logicznie rozstrzygnięta przez Sąd i instancji – Sąd Odwoławczy nie znajduje żadnego powodu, aby zakwestionować tę argumentację. Nie może mieć znaczenia procesowego i zastępować zeznań jakakolwiek notatka /zakaz z art. 174 kpk/, przy czym wbrew twierdzeniom obrońcy na k. 10 nie znajduje notatka a świadectwo wzorcowania alkometru. Sformułowanie pokrzywdzonego o „podcięciu gardła” zostało wprost wypowiedziane po tym, jak pokrzywdzony dowiedział się o rozmiarach obrażeń szyi i znajduje potwierdzenie w dokumentacji

medycznej oraz opinii biegłych. Skoro rana ta została zadana w górną lewą część szyi i była raną ciętą, to trzymający najprawdopodobniej w prawej ręce nóż M. Z. / bowiem miał pewien niedowład w lewej ręce/ mógł znajdować się w różnym usytuowaniu w stosunku do pokrzywdzonego, w tym z tyłu. Jednakże nawet gdyby uderzenie nożem zostało zadane podczas szarpaniny w inny częściowo sposób, to zostało zadane celowo, godziło bezpośrednio w szyję ofiary i ją rozcięło na długość aż 12 cm – co nie wpływa na zmniejszenie odpowiedzialności oskarżonego Z. oraz nie podważa przyjęcia zamiaru bezpośredniego pozbawienia życia z uwagi na lokalizację obrażeń i użyte narzędzie. Nie był to także jedyny cios nożem ze strony oskarżonego. Istotne jest, że całokształt zachowania pokrzywdzonego w toku śledztwa i na rozprawie sądowej został oceniony przez Sąd I instancji i nie stwierdził on bezpodstawności pomówienia. Nie można pominąć, że istotne znaczenie ma bezpośredni kontakt ze świadkiem na rozprawie, który lepiej pozwala ocenić wiarygodność relacji.

e/ Prawidłowo Sąd Okręgowy wykazał i uznał, że wyjaśnienia oskarżonego M. Z. (1) nie są wiarygodne. Apelujący nie podważył skutecznie tej oceny. Wyjaśnienia oskarżonego są niezgodne z zeznaniami pokrzywdzonego, dokumentacją medyczną i opinią biegłego z zakresu medycyny sądowej W. S. (1). Zostały złożone dopiero na zakończenie procesu 25.02.2002 r. i są całkowicie instrumentalne. Oskarżony nie wyjaśnił, w jaki sposób powstały obrażenia u P. W. (1) i stara się przedstawić pokrzywdzonego

jako agresora, co koliduje z logiką wydarzeń. Subiektywne i niezasadne jest stanowisko obrońcy, że wyjaśnienia te są spójne, konsekwentne i korespondują z zebrany materiałem dowodowym. Nadto to oskarżony miał potrzebę użycia noża ze względu na pewien niedowład siły lewej ręki, o czym niżej. Takiej potrzeby nie miał zaś pokrzywdzony, który był sprawny fizycznie i kolejno poradził sobie z agresywnymi, ale nietrzeźwymi sprawcami.

f/ Słusznie uznano zeznania świadka J. S. (1) za wiarygodne. Jednakże jedynie ogólnie potwierdzają one zaistnienie wydarzeń z udziałem stron. Częściowo rację ma obrońca, że nie pozwalają one na rozstrzygnięcie dokładnego przebiegu zdarzenia pomiędzy oskarżonym M. Z. a pokrzywdzonym. Świadek nie był w stanie rozpoznać oskarżonych i podał, że widział szarpiących się mężczyzn, a potem stojącego pokrzywdzonego z raną szyi oraz 2 mężczyzn uciekających /tj. oskarżonych/. Nie jest to sprzeczne z zeznaniami P. W. (1), gdyż przecież relacja pokrzywdzonego przedstawia różne ciosy zadawane przez oskarżonego i próby pokrzywdzonego wyrwania sprawcy noża. Ponadto zeznania J. S. (1) świadczą, że usłyszał on krzyki i potem widział dopiero drugie zajście pomiędzy pokrzywdzonym a M. Z., a nadto S. P., który miał wtedy leżeć i nie brał w nim udziału – skoro miał widzieć łącznie 3-4 mężczyzn. Nie widział zaś poprzedniego zdarzenia, w którym brało udział tylko 2 mężczyzn – P. W. i S. P., a nadto pokrzywdzony zaczął krzyczeć dopiero po obezwładnieniu napastnika.

g/ Zeznania J. M. (1) potwierdzają relację pokrzywdzonego, że doszło do sprzeczki pomiędzy nim a 2 oskarżonymi, przy czym to S. P. zaczepił P. W. i popychał go, a później pokrzywdzony przybiegł wołając, że prawdopodobnie zabił człowieka. Po kolejnym czasie widziała rannego pokrzywdzonego, który mówił, że drugi oskarżony podciął mu gardło. Relacja J. M. potwierdza, że doszło do 2 odrębnych zajęć – pierwszego pomiędzy pokrzywdzonym a S. P. i drugiego pomiędzy pokrzywdzonym a M. Z.. Różnice w porównaniu do zeznań pokrzywdzonego co do tego, czy oskarżeni zaczepiali także sprzedawczynię, czy nie, nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia.

h/ Podzielić należy ocenę Sądu Okręgowego odnośnie opinii biegłego W. S. (1) i opinii biegłego M. R. (1), ponieważ została logicznie i przekonująco uzasadniona. Skarżący nie podważył tej oceny i jego zarzuty stanowią wyłącznie polemikę. M. R. wydał opinię pisemną na początkowym etapie śledztwa 20.09.2018 r. i uznał, że opisane obrażenia powodują naruszenie czynności ciała P. W. na czas powyżej 7 dni z art. 157 § 1 kk. Biegły ten równocześnie uznał, że sposób działania sprawcy nie narażał pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo skutku z art. 156 § 1 pkt 2 kk. Opinia ta jest mniej dokładna i przekonująca od rzetelnej opinii biegłego W. S. (1) z zakresu medycyny sądowej, który jasno uznał, że rana szyi, jej lokalizacja w sąsiedztwie dużych naczyń oraz sposób działania i rodzaj użytego przez sprawcę narzędzia łącznie stanowiły

narażenie pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu z art. 160 § 1 kk /jest to tożsame ze skutkiem z art. 156 § 1 pkt 2 kk/. Faktyczny skutek biegły określił jako rozstrój zdrowia i naruszenie czynności ciała P. W. na czas przekraczający 7 dni z art. 157 § 1 kk. Zatem opinie obu biegłych są zasadniczo zbieżne co do rzeczywistego skutku dla zdrowia, a różnią się wnioskami odnośnie realnego spowodowania zagrożenia dla życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. Chociaż biegły W. S. opierał się na pierwszych zeznaniach pokrzywdzonego, to w istocie uwzględnia to także kolejne zeznania, gdyż biegły uznał, że obrażenia mogły powstać w okolicznościach, jakie podaje pokrzywdzony, czyli na skutek działania narzędzia ostrego, krawędzistego, jakim jest nóż, godzącego stycznie w okolicę bródkową lewą i przednio-boczną lewą powierzchnię szyi / a tak zeznawał pokrzywdzony konsekwentnie/. Dokumentacja medyczna jednoznacznie wskazuje na długość rany 12 cm. Dodatkowo zauważyć można, że dokonywanie przez obrońcę subiektywnej i dowolnej, a nie całościowej, oceny dowodów – nie może przynieść zamierzonego rezultatu.

i/ Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut naruszenia art. 201 kpk, art. 170 § 2 kpk w zw. z art. 193 kpk w zw. z art. 6 kpk / w uzasadnieniu apelacji także art. 170 § 1 pkt 2 i 5 kpk/ poprzez oddalenie wniosków dowodowych o dopuszczenie dowodu z ustnej opinii uzupełniającej biegłych psychiatrów i psychologa i o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego neurologa. Oskarżony M. Z. (1) dopiero na

rozprawie 30.08.2019 r. podał, że w dniu zdarzenia brał lek tramal. Wedle obrońcy brał też leki przeciwbólowe oraz choruje na kręgosłup i miał zostać zakwalifikowany do operacji w listopadzie 2018 r. Postanowienie Sądu Okręgowego z 30.08.2019 r. jest przekonujące i rzeczowe oraz wskazuje, że opinia biegłych psychiatrów i psychologa jest pełna, jasna i nie zawiera sprzeczności, a biegli mieli informację o zażywaniu tramalu przez oskarżonego i wcześniej przeprowadzono konsultację neurologiczną. Dodatkowo złożona dokumentacja medyczna M. Z. wskazuje, że u oskarżonego 29.06.2018 r., 06.07.2018 r. i 10.08.2018 r. stwierdzono niedowład lewej kończyny górnej tj. osłabienie siły mięśniowej – słabszy uścisk - a zalecono rehabilitację i operację / k.809-810, 819-820/. Skarżący nie wykazał jednak potrzeby wydania opinii przez biegłego neurologa, gdyż przecież powyższe nie uniemożliwiało oskarżonemu poruszania się, udziału w zajściu ani nie osłabiało jego prawej ręki. Tłumaczy to zaś, dlaczego M. Z. zdecydował się na użycie noża. Dokumentacja ta świadczy, że oskarżony w czasie zdarzenia mógł mieć pewne ograniczenia użycia siły w lewej ręce, co w połączeniu ze spożytym alkoholem umożliwiło pokrzywdzonemu podjęcie skutecznej obrony i wyrwanie mu noża. Postanowienie Sądu Okręgowego z 25.02.2020 r. oddalające wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego neurologa jest jasne i zostało rzeczowo uargumentowane.

j/ Nieskuteczny jest zarzut naruszenia art. 399 § 2 kpk w zw. z art. 6 kpk poprzez nieuwzględnienie

wniosku o przerwanie rozprawy. Już na pierwszym terminie rozprawy w dniu 30.08.2019 r. prokurator podniósł, że oskarżony M. Z. (1) dopuścił się popełnienia zarzucanego czynu z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 148 § 1 kpk przed upływem 5 lat od odbycia kary za popełnienie czynu z art. 281 kk, czyli w warunkach recydywy z art. 64 § 2 kk /k.621/. Nadto w tym dniu Sąd Okręgowy uprzedził o takiej zmianie kwalifikacji prawnej czynu /k.627v/. Tak więc od tego momentu obrońca i oskarżony wiedzieli o potrzebie takiej modyfikacji oraz mieli wystarczająco dużo czasu na przygotowanie linii obrony. Powtórzenie tego uprzedzenia na rozprawie 25.02.2020 r. było zbyteczne i nie zmienia oceny sytuacji. Uzasadnienie postanowienia Sądu z 25.02.2020 r. w tej kwestii jest przekonujące. Ponadto zastosowanie art. 64 § 2 kk wynika z prawomocnych skazań, które były znane oskarżonemu i obrońcy oraz jest obowiązkiem Sądu orzekającego w sprawie.

k/ Apelacja osobista M. Z. (1) jest zbieżna z apelacją jego obrońcy i tak samo należy ją negatywnie ocenić.

Lp.	Zarzut	
2/	<p>Obrońcy S. P. (1) obraży przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 kpk, art. 201 kpk, art. 410 kpk poprzez dokonanie dowolnej oceny zeznań pokrzywdzonego P. W. (1), zeznań świadka J. S. (1), wyjaśnień osk. S. P. (1), dokumentacji medycznej, protokołu zatrzymania osoby, opinii biegłego M. R. (1).</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny x niezasadny</p>

<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>a/ Zarzut nie jest zasadny. Sąd Okręgowy dokonał właściwej oceny przeciwstawnych depozycji pokrzywdzonego P. W. (1) i wyjaśnień osk. S. P. (1), przedstawił tok swojego rozumowania i skarżąca go nie podważyła skutecznie. Słusznie za wiarygodne uznano konsekwentne zeznania P. W. (1), że na żądanie poszedł za sklep porozmawiać z S. P., który pierwszy uderzył go pięścią w prawą część ust, na skutek czego miał opuchnięte wargi i z górnych zębów nr 2 i 3 wypadły mu plomby. Wtedy pokrzywdzony zadał ciosy napastnikowi, który dalej próbował go atakować. Jednocześnie P. W. podał, że odstawił trzymane w ręku słoiki a słoiki potłukły się, kiedy S. P. go zaatakował. Odwołać się należy do wyżej przedstawionej oceny co do zarzutu obrońcy M. Z.. Nadto P. W. podał ilość spożytego alkoholu, która nie uniemożliwiała mu skutecznej obrony przed oskarżonym a zeznania z rozprawy nie są w tej kwestii miarodajne. Jego zeznania o zaczepianiu przez oskarżonych sprzedawczyni w sklepie i brak potwierdzenia tego przez J. M. (1) nie mają istotnego znaczenia, gdyż nie budzi wątpliwości, że J. M. nie uznawała pokrzywdzonego za stronę zaczepną, tylko osobę atakowaną. Pominięcie przez P. W., że został przez S. P. wepchnięty do sklepu i był trzymany za ubranie nie wpływa na ocenę jego zeznań – potwierdza zaś agresywne zachowanie oskarżonego. Zeznania J. M. i nagranie z monitoringu nie są sprzeczne z relacją pokrzywdzonego, tylko</p>	

ją uzupełniają. Brak ujawnienia w protokole oględzin miejsca zdarzenia stłuczonych słoików nie ma znaczenia, gdyż uznać trzeba, że funkcjonariusze pominęli je jako nieistotne – istnienie takich słoików jest przecież niesporne, skoro potwierdził to oskarżony i widać słoiki na zdjęciach k. 127. Natomiast przyznanie przez pokrzywdzonego, że zwrócił się do S. P. słowami „o co do mnie tupiesz?” potwierdza prawdziwość jego zeznań oraz nie można tych słów i udania się za sklep uznać za usprawiedliwienie fizycznego ataku ze strony oskarżonego. P. W. nie miał obowiązku ucieczki czy oddalenia się – to sprawca ma obowiązek powstrzymania się od ataku.

b/ Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej negatywnej oceny wyjaśnień osk. S. P. (1) i skarżąca nie zdołała jej skutecznie podważyć. W trakcie przesłuchania 21.09.2018 r. zasłaniał się wypitym alkoholem i niepamięcią – podał tylko, że nie pamięta, skąd ma obrażenia na ciele. Dopiero na zakończenie procesu 25.02.2020 r. złożył wyjaśnienia, która uznać należy za instrumentalne i niewiarygodne. Wskazywanie wówczas jako agresora pokrzywdzonego i twierdzenia o biciu przez niego słoikiem i trzonkiem noża jest niezgodne z własnymi pierwotnymi wyjaśnieniami i nieprawdziwe. Obrażenia oskarżonego opisane w protokole zatrzymania i protokole przesłuchania nie są sprzeczne z relacją pokrzywdzonego i nie zmieniają oceny wyjaśnień osk. S. P..

c/ Nieuprawniona jest ocena skarżącej zeznań świadka J. S. (1). Z jego wypowiedzi nie wynika, aby słyszał zadawanie ciosów S. P.

słoikami z żywnością – świadek słyszał tylko dźwięk tłuczonego szkła, ale widział wówczas 3-4 osoby, czyli późniejsze zajście pomiędzy pokrzywdzonym a M. Z., w pobliżu których znajdował się obezwładniony S. P.. J. S. słyszał bicie szkła, co nie wyklucza się z zeznaniami pokrzywdzonego – rozbity słoik pozostał na miejscu, a zatem do zbitcia pozostałego szkła mogło dojść także później podczas drugiego zdarzenia. Pokrzywdzony / ani nikt inny/ nie zbierał przecież rozbitego szkła i w zeznaniach nie wykluczał, żeby później stłukło się leżące szkło.

d/ Chybiony jest zarzut obrońcy odnośnie uznania za wiarygodną opinii uzupełniającej biegłego M. R. (1) co do uszkodzenia wargi i zębów pokrzywdzonego. Nie podważa wartości dowodowej opinii uzupełniającej M. R. z 23.12.2018 r. oparcie jej na postanowieniu prokuratora o przedstawieniu zarzutów z 21.09.2018 r. Zarzut popełnienia przez S. P. czynu z pkt 1 wynika z zeznań P. W. o stłuczeniu wargi i uszkodzeniu 2 zębów, co biegły zakwalifikował jako naruszenie czynności ciała P. W. na czas poniżej 7 dni z art. 157 § 2 kk. Biegły zapoznawał się przecież wcześniej z zeznaniami pokrzywdzonego. Brak w dokumentacji medycznej zapisu o obrażeniach wargi i zębów wpływa z ich małej istotności i widoczności w porównaniu do innych obrażeń, które wymagały leczenia operacyjnego ratującego zdrowie. W żadnej mierze nie oznacza to, że do takich uszkodzeń nie doszło. Pokrzywdzony nie miał powodu, aby bez ich zaistnienia mówić o takich obrażeniach. Natomiast biegły, tak samo jak P. W., był przesłuchiwany na rozprawie

i odpowiedział na zadawane mu pytania.		
Lp.	Zarzut	
3/	<p>Obrońcy S. P. (1) błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegającego na przyjęciu, iż S. P. (1) popełnił zarzucany czyn, gdy brak jest wystarczających i jednoznacznych dowodów świadczących o sprawstwie oskarżonego a pokrzywdzony zadawał ciosy trzymanymi słoikami, po czym wybiegł wzywając pomocy do nieprzytomnego oskarżonego.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny x niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>a/ Zarzut ten jest niewłaściwie postawiony – ma wynikać z nieprawidłowej analizy dowodów, czyli z naruszenia przepisów procesowych, co stanowi uchybienie pierwotne do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. Powtórzyć więc należy, że Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej oceny ujawnionych dowodów w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego, przekonująco ją uzasadnił i słusznie uznał S. P. (1) za winnego popełnienia czynu z pkt 1. Zatem nie doszło do błędu w ustaleniach faktycznych, który miałyby wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Odwołać się należy do powyższej oceny zarzutów obrońcy z pkt 2.</p> <p>b/ Dodać można, że nieuzasadnione i dowolne w świetle analizy dowodów są twierdzenia skarżącej, jakoby zeznania pokrzywdzonego P. W. wykluczały się z zeznaniami świadków J. S. (1) i J. M.</p>		

<p>(1). Wręcz odwrotnie, zeznania te wspierają relację pokrzywdzonego a nie potwierdzają wyjaśnień oskarżonego. Wedle J. M., to nie P. W. był agresywny a S. P.. J. S. nie widział zaś zajścia pomiędzy pokrzywdzonym a oskarżonym, a tylko usłyszał wołanie P. W. o pomoc – gdyż S. P. leżał nieprzytomny.</p>		
Lp.	Zarzut	
4/	<p>Obrońcy S. P. (1) obraży prawa materialnego tj. art. 157 § 2 kk poprzez jego błędne zastosowanie, podczas gdy brak jest dowodów świadczących o doznaniu przez pokrzywdzonego jakichkolwiek obrażeń ciała od oskarżonego, w konsekwencji czego nie wyczerpał on znamion czynu zabronionego.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny x niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Skarżąca upatruje obraży art. 157 § 2 kk w niewłaściwej ocenie ujawnionych dowodów, co jest chybione ponieważ zarzut obraży prawa materialnego należy stawiać dopiero wtedy, kiedy nie jest kwestionowana ani ocena materiału dowodowego, ani ustalony stan faktyczny w sprawie. Powtórzyć należy, że Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej oceny ujawnionych dowodów w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego, przekonująco ją uzasadnił i słusznie uznał S. P. za winnego popełnienia czynu z pkt 1. Zatem nieskuteczny jest zarzut naruszenia prawa materialnego tj. art. 157 § 2 kk i przepis ten zastosowano prawidłowo.</p>		

Wniosek		
<p>Obrońca Michała Z. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:</p> <p>a/ przyjęcie odnośnie czynu z pkt 3 kwalifikacji prawnej z art. 158 § 2 kk lub z art. 159 kk;</p> <p>b/ uchylenie wyroku odnośnie czynu z pkt 3 i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania</p> <p>Obrońca S. P. (1) wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynu z pkt 1.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p>x niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>Wnioski obrońców nie zasługiwały na uwzględnienie wobec przeprowadzonych wyżej w pkt 1-4 rozważań co do zarzutów apelacji.</p> <p>a/ Dodać można odnośnie czynu z pkt 3, że zebrane dowody, a w tym przede wszystkim zeznania pokrzywdzonego P. W. w powiązaniu z opinią biegłego z zakresu medycyny sądowej, jednoznacznie wskazują, że to M. Z. (1) umyślnie i celowo zadawał ciosy nożem pokrzywdzonemu i w ten sposób usiłował pozbawić go życia. Skarżący nie wykazał, aby to w innych okolicznościach doszło do powstania obrażeń u P. W.. Właściwie Sąd I instancji uzasadnił przyjęcie zamiaru bezpośredniego i kwalifikacji prawnej czynu z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 148 § 1 kpk w zw. z art. 64 § 2 kk. Brak jest także jakichkolwiek podstaw do obniżenia wymierzonej kary 15 lat pozbawienia</p>		

wolności – uwzględniono bowiem bardzo wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu, godzenie w najcenniejsze dobro, jakim jest życie człowieka i użycie niebezpiecznego narzędzia tj. noża, jak też dotychczasowy tryb życia oskarżonego. Taka kara odpowiada nadto sposobowi działania i znacznemu stopniowi winy M. Z..

b/ Przeprowadzona przez Sąd Okręgowy prawidłowa ocena dowodów w postaci zeznań pokrzywdzonego P. W., wyjaśnień S. P. (1) i innych dowodów świadczy, że to ten oskarżony zaatakował P. W. uderzając go pięścią w twarz oraz powodując stłuczenie wargi górnej z obrzękiem i częściowe uszkodzenie koron 2 zębów po prawej stronie. Stanowi to umyślne przestępstwo z art. 157 § 2 kk. Nie występują przesłanki do obniżenia orzeczonej kary 8 miesięcy pozbawienia wolności, która uwzględnia działanie bez powodu i pod wpływem alkoholu, dotychczasowy tryb życia oskarżonego, wywołany skutek na zdrowiu. Odpowiada to również stopniowi społecznej szkodliwości czynu i stopniowi winy S. P..

c/ obrońcy nie wskazali okoliczności, które należałoby dodatkowo uwzględnić przy wymiarze kar, które to kary nie są nadmiernie surowe i ich ukształtowanie czyni zadość potrzebom prewencji indywidualnej i generalnej oraz odpowiada dyrektywom zamieszczonym w art. 53 § 1 i 2 kk. Całokształt okoliczności sprawy przekonuje, że tylko kary bezwzględnego pozbawienia wolności są właściwe i celowe, a w konsekwencji sprawiedliwe.

<p>d/ Wymierzona kara łączna 15 lat pozbawienia wolności została orzeczona przy zastosowaniu zasady absorpcji kar, a więc w najkorzystniejszy sposób dla oskarżonego M. Z.. Rozstrzygnięcie to nie może ulec zmianie z uwagi na brak podstaw do zmiany kar jednostkowych i niezaskarżenie wyroku na niekorzyść sprawcy.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
	<p>Nie dotyczy</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>Nie dotyczy</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p><u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u></p>		
	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p><u>W punkcie II utrzymano w mocy zaskarżony wyrok odnośnie S. P. (1) i w pozostałej zaskarżonej części odnośnie M. Z. (1) tj. co do rozstrzygnięć z pkt 1, 2, 3, 5, 6 i 7.</u></p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Powody wskazano w części 3 tj. nieuwzględnienie apelacji obrońców.</p>		

<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
	Przedmiot i zakres zmiany
W punkcie I zmieniono zaskarżony wyrok odnośnie oskarżonego M. Z. (1) w ten sposób, że w opisie czynu przypisanego w punkcie 3 przyjęto, iż P. W. (1) doznał rany szyi po lewej stronie.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Powyższe wynika z analizy treści opinii biegłego W. S., dokumentacji medycznej i zeznań P. W. (1), który umiejscowił ranę szyi po lewej stronie, skoro dotykał jej lewą ręką. Natomiast przyjęcie rany szyi po prawej stronie nastąpiło na skutek błędu biegłego M. R..	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</u>	
1.1.	Nie dotyczy # art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	
Nie dotyczy	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k. Nie dotyczy
Zwięźle o powodach uchylecia	

Nie dotyczy		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania Nie dotyczy	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
Nie dotyczy		
4.1.	Nie dotyczy	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
Nie dotyczy		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III.	Zasądzono na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego S. P. (1) kwotę 180 zł tytułem opłaty i przypadające na niego wydatki za postępowanie odwoławcze na podstawie art. 636 § 1 kpk.	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
--------------------------------	-------------------------

IV.	Zwolniono oskarżonego M. Z. od ponoszenia kosztów sądowych, wydatkami za postępowanie odwoławcze obciążając Skarb Państwa - w oparciu o treść art. 624 § 1 kpk, z uwagi na brak majątku u oskarżonego, długotrwałość pozbawienia wolności i wysokość orzeczonej kary.
-----	---

7. PODPIS
Małgorzata Janicz Ewa Jethon Przemysław Filipkowski

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca osk. S. P. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Punkty 1, 2 i 7 wyroku		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
x na korzyść # na niekorzyść	x w całości co do czynu z pkt 1		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
x	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
x	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
x	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<u>1.4. Wnioski</u>			
#	uchylenie	x	zmiana

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca osk. M. Z. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Punkty 3, 5 i 6 wyroku		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
x na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
x w części tj. co do czynu z pkt 3	x	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
x	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<i>1.4. Wnioski</i>			
x	uchylenie	x	zmiana